

'Letterlijk gruwelijk spannend'
- NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

WAL

JEUGDTHRILLER

Cis Meijer

V A L

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2015 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: iStock, Wil Immink Design

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3827 0 (e-book 978 90 261 3828 7)

NUR 284, 285

PROLOOG

‘Help me,’ schreeuw ik.

De schoen boven me trapt tegen mijn vingertoppen. Sarrend, net niet hard genoeg om me de diepte in te duwen.

‘Hoe voelt dat, als niemand naar je luistert? Lullig? Pijnlijk? Eenzaam en koud? Begin je jezelf langzaam te haten, omdat je lucht bent?’

Spuug- en bloedspetters vallen op mijn gezicht en met moeite bedwing ik de reflex om ze weg te vegen.

Ik peil het dreigende gezicht boven me. Woede zie ik. Wanhoop. Wie van ons tweeën is er het ergst aan toe? Die gedachte geeft me moed. ‘Je ijlt,’ zeg ik. Meteen heb ik spijt. Niet nog bozer maken.

Mijn vingers verkrampen. Nog een paar centimeter en dan heb ik geen grip meer. Radeloos kijk ik naar de donkere hemel hoog boven me. Even is het alsof ik zweef. Dan kantel ik mijn hoofd naar de muur. Niet om laagkijken. De diepte zuigt aan mijn voeten. Op hoeveel

meter hoogte zit ik? Vijftien? Vallen is fataal.

Mijn hart bonst in mijn oren. Waarom had ik het niet eerder door?

Te laat. Het antwoord ligt besloten in de ogen die me vanaf de dakrand met een sadistische blik aankijken. In de schoen die weer tegen mijn hand trapt.

‘A-alsjeblijft... Stop! Wil je dit ook op je geweten hebben?’

Opnieuw een venijnige trap op mijn hand. Een brandende pijn trekt door mijn vingers. Niet verstijven! Ik bijt mijn tanden op elkaar. Bijna geen kracht meer... Dit hou ik niet vol.

Met een voet schuif ik zenuwachtig langs de muur. Pal onder mijn rechterschoen voel ik een smalle richel. Ik kan leunen. Mijn linkerschoen plaats ik ernaast. Voorzichtig. Niet te veel bewegen. Ik hou mijn adem in en dan laat ik mijn ene hand langs de muur glijden, op zoek naar redding. Ruw cement. Nergens grip. Geen groeven, geen haakjes. Niks.

Of toch? Iets prikt. Boven mijn schouder. Een scherpe, uitstekende punt. Een stuk staal of een dikke spijker... Het kan me niet schelen, als het me maar kan dragen.

Met mijn vrije hand tast ik razendsnel over mijn schouder naar mijn rugzak. Ik trek aan de lus die eruit steekt. Mijn spieren branden. Kom op nou, ik moet het kunnen met één hand. Het moet! Ik wil leven... Ik moet haar vinden.

Mijn hand schuift met het touw omhoog. Maar mijn arm trilt te erg. Ik kan het niet. Niet denken, niet bang zijn... Ik span mijn armspieren aan. Nog een klein stukje

en ik... Hij zit. De lus zit om de punt. Vliegensvlug wikkel ik het touw om mijn hand.

Met mijn ene hand hang ik aan het dak, met de andere aan het touw.

Ik krijg nog een trap. De pijn bonkt als een dreunende hamer op mijn vingers. Maar ik verbeeld me dat ze niet van mij zijn. Die vingers zijn niet van mij en de pijn is niet van mij.

In een fractie van een seconde hijs ik me op, tot net onder de dakrand. Hoger lukt niet. Ik sla mijn hand uit.

Beet.

Ik voel huid. Onderbeen.

Venijnig zet ik mijn nagels erin. Brul maar, denk ik. Het doet me niets meer.

Dan graai ik naar de rugzak die vlak boven me op het dak ligt. Het hengsel bungelt over de rand. Ik trek eraan. Hij suist ondersteboven langs me omlaag. Eén seconde, twee seconden, plof.

Ren er dan heen, smee ik in gedachten. Ga weg hier! 'Fuck!' hoor ik boven me. 'Shitshitshit, nee!'

Vanuit mijn ooghoeken zie ik briefjes door de lucht dwarrelen. Ver beneden me liggen de pakketjes op de grond. Ik hang er hoog boven. Het duizelt. Snel kijk ik omhoog. Niet voorbereid op een laatste keiharde trap op mijn vingers.

'Nee!' Adrenaline knalt als een stroomstoot door me heen. Doodsbang knijp ik mijn ogen dicht. Farewell.

1. LIV

‘Niet bang zijn. Je nachtmerries zijn volkomen logisch.’

Het laatste woord zingt rond in mijn hoofd. Mijn therapeut is een volhouder. Het afgelopen jaar heeft hij dit zo vaak tegen me gezegd. Ik wil het ook graag geloven. Maar het lukt niet. Vastberaden trap ik door. Ik sla de hoek om en wacht voor het rode licht. Het is de laatste keer dat ik hierheen ga. Een dag voor mijn vertrek naar New York. Mijn verjaardagswens van vorig jaar.

Luid getoeter haalt me uit mijn gedachten. Het verkeerslicht staat al op groen.

‘Sorry!’ roep ik en ik sprint weg.

Bij de praktijk zet ik mijn fiets op slot en ik bedenk dat mijn wens maar half is uitgekomen. Voordat ik naar binnen stap, haal ik mijn handen door mijn haar. Ik strijk de plooien uit mijn shirt. Niet vergeten mijn mobieltje uit te zetten.

‘Hoe voel je je nu?’ vraagt hij. ‘Het is een jaar geleden dat je vriendin verongelukte.’

Bij het woord ‘verongelukte’ huiver ik. Nog steeds kan ik niet aan het idee wennen.

‘Op zich beter,’ zeg ik. ‘Maar ik mis haar nog net zo erg. En de nachtmerries blijven komen.’

Hij neemt een slok koffie, zet zijn mok op tafel. ‘Ze zijn een metafoor voor de pijn en onmacht die je voelt. Wanneer je haar dood verwerkt hebt, verdwijnen ze vanzelf.’

‘Weet u het echt zeker?’ vraag ik.

Hij zegt niets, maar glimlacht. Ik denk dat ik het zeker weet, maak ik daaruit op. Ik schuif de ring om mijn vinger heen en weer. Het is niet erg om hier te zijn, maar stilzitten lukt niet. New York. Het maalt door mijn hoofd. Over vierentwintig uur ben ik in New York. Sofia’s laatste cadeau aan mij.

‘Wat wil je voor je verjaardag hebben, Liv?’ had Sofia vorig jaar gevraagd. Ze lachte naar me via het Sky-pescherm. Haar donkerbruine haren en ogen leken zwart. Ik zette het scherm lichter. ‘Noem een wens. Eentje.’

‘Omdat je zo aandringt,’ zei ik, terwijl ik een hap van een chocoladekoekje nam. ‘Ik wens dat je weer in Nederland komt wonen.’

‘Serieus,’ zei ze. ‘Zeg het nou.’

‘Ja hoor, alsof jij altijd zo serieus –’

‘Ik wil je iets bijzonders geven. Omdat je m’n liefste vriendin bent.’

‘Oké, sorry,’ zei ik, nog steeds lacherig. ‘Goed dan. Weet je wat ik echt een keer zou willen? Dat we samen gaan klimmen in New York.’

‘Deal!’ Ze grijnsde. ‘Dat is een goeie, Liv, we gaan het gewoon doen.’

‘Stil nou, ik was nog niet klaar. Dus... ik wens een ticket naar New York. Ik heb de helft op mijn spaarrekening. Het zal nog wel even duren voordat –’

‘Dan krijg je van mij de andere helft van je ticket.’ Ze klonk resoluut.

‘Joh, doe niet zo gek,’ zei ik snel. ‘Dat is veel te duur. Ik meende het niet.’

‘Maar ik wel. Ik heb gespaard. En ik wil per se dat jij naar New York komt, dus wat kan mij dat geld nou schelen? Klimmen met jou vind ik veel meer waard! Echt!’

‘Nee,’ zei ik. ‘Dat kan ik echt niet aannemen. Het is te veel. Ik weet toch hoe hard je werkt voor dat hongerloon-tje bij die pizzeria.’

‘Joh, weet je, dat valt mee.’ Ze keek me lachend aan. ‘En ik krijg veel fooi. Dus...’

Ik probeerde haar op andere gedachten te brengen, maar als ze eenmaal iets in haar hoofd had... ‘Kom op, je kunt het zelf goed gebruiken. En ik kan toch aan mijn ouders vragen of ik... Weet je wat? Ik vraag ze of ik een semester op jouw school in New York mag volgen,’ zei ik vastberaden. ‘Een halfjaar samen doorbrengen, dat zou te gek zijn.’

‘Ja, Liv, vraag het ze! Als het lukt... helemaal te gek! Maar ik betaal de helft van je ticket. Period. Dat is het mooiste cadeau dat ik kan bedenken.’

‘Ik... dat kan ik toch niet aannemen?’

‘Ik wil er niets meer over horen,’ had ze geroepen. ‘We leven maar één keer, hoor.’

We leven maar één keer, denk ik wrang. Mijn keel knijpt dicht, maar toch lach ik. Om mijn allerliefste, gekste en

impulsieve vriendin die alles deed wat ze wilde. Deed... Toen alles nog normaal was. Het lijkt een eeuwigheid geleden. Mijn stoel kraakt als ik ga verzitten.

‘Ik bewonder je doorzettingsvermogen,’ zegt mijn therapeut. ‘Dat je toch nog naar New York gaat, ondanks wat er gebeurd is. Vergeet niet om haar dood een plek te geven.’

‘Eh... ja,’ zeg ik. Hij moest eens weten.

Hoe kan ik ooit haar dood verwerken als ik maar niet kan geloven in een tragisch ongeluk? In het verhaal van de vlammenzee en de chaos waarna Sofia in het water viel? Getuigen zagen nog net een hand boven water, vlak voor ze onder het oppervlak verdween. Mensen wezen en riepen. Te laat. Hoe kan dat nou? Zo snel. Ze was zo sterk, zo getraind. Maar door de ijzige kou moeten haar spieren meteen verkrampd zijn, werd me uitgelegd.

‘Het zal me goeddoen om op haar school te zijn, en door de straten te lopen waar zij liep,’ jok ik.

‘Precies,’ zegt hij. ‘Zoek de plaatsen op waar ze is geweest en sta dan stil bij de band die jullie hadden. Maar denk eraan, geen schuldgevoelens.’

‘Dat zal ik doen,’ zeg ik.

‘En geen schuldgevoelens over haar neerslachtigheid vlak voor haar dood.’ Hij kijkt me fronsend aan. ‘Beloof me dat.’

‘Ja, dat schuldgevoel... Ik weet niet of ik dat los kan laten.’ Ik peuter aan een nagel. Er is nog iets wat maar door mijn hoofd blijft malen. ‘Wat betekent vriendschap als je niet alles van elkaar weet?’

‘Dat is een vraag die je alleen zelf kunt beantwoorden, Liv. Maar luister, hoe goed je haar ook dacht te ken-

nen... Sommige mensen kunnen goed acteren. Niemand is altijd honderd procent gelukkig. En er zijn mensen die zich niet willen laten helpen door een ander. Zelfs niet door een beste vriendin. Die blijven mooi weer spelen, ook als het slecht gaat.'

'Bedoelt u dat Sofia niet gelukkig wilde zijn?' Dat kan ik niet geloven. Ik wil het niet.

'Nee, want zo eenvoudig ligt het niet. Ik zeg dat je beter kunt leren accepteren dat vrienden niet alles van elkaar hoeven te weten. Het was een tragisch ongeval.'

Een tragisch ongeval. Dat zegt iedereen. Maar dat appje en die foto dan, vlak voor het fatale moment? Ik kan het bericht uitspellen, zo vaak zweeft het door mijn hoofd.

Sorry Liv, duizendmaal sorry, love you.

Don't worry, alles komt goed. XXX

En daarna, baf. Weg was ze. Dood.

Alles komt goed. Wat was er dan mis? En die onscherpe foto, met die vlekken en een hand die iets glinsterends vasthield? Haar eigen hand? Of... van iemand anders?

'Wat dan nog, wat zegt die foto nou?' troostten mijn ouders en vriendinnen me zonder het antwoord te willen weten.

'The case is closed,' zei Sofia's broer Vito. Ook Nonna, haar oma, had geen antwoorden op mijn vragen. Ik durfde niet langer door te vragen. Zij en Vito waren overmand door verdriet.

Case closed. Maar ik wil het niet. Er kleeft gewoon iets schimmigs aan Sofia's dood.

‘Hoor je me wel?’ vraagt mijn therapeut.

‘Ehm, ja... U had het erover dat ik het moet accepteren.’

‘Juist. En ik weet dat je het niet graag doet, maar probeer dingen eens op te schrijven.’

Ik volg de patronen die hij tijdens het praten met zijn pen op de blocnote maakt. Cirkels in cirkels. ‘Je hebt toch een dagboek? Wat dacht je ervan om je gepieker niet in je hoofd te laten zitten, maar gewoon eens op te schrijven? Alles wat je bezighoudt. De nachtmerries over Sofia, wat er precies gebeurt. En dan lees je ze erna eens rustig terug.’

‘Ik weet niet of ik dat kan. Die nachtmerries over haar... Dat ik haar zoek... En soms zie ik zelfs hoe ze verdrinkt... terwijl ik het niet eens echt gezien heb! Ik heb alleen gehoord wat er met haar gebeurd is die nacht. Het verhaal is een eigen leven gaan leiden in mijn dromen.’

‘Vertel nog eens rustig wat er gebeurt.’

‘Het is alsof... Alsof ik door een vitrage kijk en alles daarachter wazig zie.’ Mijn nagels roffelen op de stoelruining en ik voel me bijna wegtrekken uit de stoel. Weg uit de praktijk. Ik ben alleen, omgeven door nevel. Ik loop over een schip en zie de weerkaatsing van vlammen in het donkere water. Dan zie ik een schim. Sofia die iets zegt... En... Ik hoor het niet goed. De muziek overstemt alles. Housebeats. Ook mijn eigen stem. Mijn zachte roep. Ik voel mijn lippen op en neer gaan. In paniek begin ik tegen de patrijspoorten te bonzen. ‘Hé? Hé! Help!’ Tot mijn hand brandt. Ik blijf roepen, maar niemand hoort me. Als ik achteromkijk, zie ik dat iedereen danst. Ze zien mij niet. Ze zien Sofia niet.

Een stem in de verte. 'Liv? Gaat het? Vergeet niet...'

De mist is verdwenen. Mijn klamme handen plakken aan de leuning van de stoel.

'Gaat het?' hoor ik.

'Eh... Ja, ik geloof het wel.' Ik wrijf in mijn ogen, ineens ben ik moe. 'Nee. Ik bedoel... Ik moet alles opschrijven.'

'Ja, als het nodig is... Maar vergeet niet dat je kunt kiezen tussen wel of niet piekeren. Wees de baas over je gedachten. Heb vertrouwen in jezelf, Liv.'

Met de wind in mijn gezicht fiets ik naar huis. Ik denk aan Sofia en aan New York.

Ik knijp in de handvatten en trap hard door. Zenuwachtig, maar klaar om het avontuur aan te gaan. Klimmen in de wereldstad New York, dat ga ik nog steeds doen. Een laatste eerbetoen aan mijn hartsvriendin.